

Cuvântul lui Dumnezeu la sărbătoarea sfântului ierarh Nicolae

O, poporul Meu, te hrănesc în zi de sărbătoare așa cum pot prin greul prin care mai pot să vin. Te hrănesc, fiule, că și tu Mă hrănești cu dorul tău după împărăția Mea din tine, numai să ții la ea cu multă durere a Mea în tine, că fără durerea Mea tu nu poți iubi pe Dumnezeu. Trupul prin rana lui cea grea moare, iar iubirea prin rana ei cea adâncă înviază, poporul Meu.

Eu, Domnul, tot o rană plină de dor voiesc să stau în toți fiii Ierusalimului nou, ca să Mă puteți avea, fiilor, dar pentru o așa împărăție în voi, voi nu trebuie să vă mulțumiți cu ceea ce vedeți și să iubiți așa, căci cele ce se văd trec, ca și omul cel fără de Dumnezeu în faptele vieții lui, în inima și mintea lui, dar Eu, Cel ce stau nevăzut lângă om, sunt veșnic. Omul însă nu-și iubește veșnicia ca și vremelnicia dacă veșnicia nu se vede cu ochii trupului, dacă el nu o simte cu puterea iubirii Duhului Sfânt, Care Se face iubire de viață veșnică în om.

Te hrănesc, poporul Meu, și stau în sărbătoare cu tine în sobor de arhieriei din cer pentru cel între ei, Nicolae, cel milos prin facere de minuni, arhieriu cu mare alegere a Duhului Sfânt, Care poate unde voiește El. Amin.

O, fii-copii din porți, lăsați puterea Mea în voi și supuneți-vă, căci supunerea pe care v-o cer este pentru venirea Mea, nu este oricum supunere, iar ea va ajuta cerul și pământul și iadul, și vă spun așa ca să puteți să aveți putere cu trupul, cu sufletul și cu duhul pentru ca să vă supuneți, că Mă doare când îl văd pe om, ba chiar și pe creștin, cât de mult nu înțelege că împărăția cerurilor nu vine în chip vădit de omul cel fără vedere pentru ea, ci vine pentru cei ce o au pe ea în ei, fiindcă ea este taină și este ascunsă înăuntrul omului. O, vă doare trupul, vă doare pieptul de greutatea ei, vă doare, pentru că ea nu este bucurie sau împărăție cu bucurie ca pe pământ când Eu stau cu ea înăuntrul omului. Ea este putere, fiilor, ea este Dumnezeu în om, și de aceea se numește ea împărăția cerurilor, iar acum, la sfârșit, ea este durerea Mea cea mare, durerea Mea în om, și omul se hrănește cu ea așa cum vă hrăniți voi cu ea acum, copii care primiți glasul Meu ca să-l așezați în cartea lui de azi pe pământ, și vă hrăniți cu ea așa cum se hrăneau cei plini de durere pentru Mine în vremea trupului Meu cel plin de suferință pentru omul care simțea că împărăția cerurilor era cu ei, și ei nu o cunoșteau ca să o ia în ei, ca să Mă ia pe Mine, Fiu venit de la Tatăl, că venisem să Mă unesc un trup cu omul care Mă credea că sunt Dumnezeu și că M-am făcut Fiul Omului ca să Mă aibă omul și să Mă ia în el. O, cât s-au smintit cei ce M-au auzit când am spus că cine nu mănâncă Trupul și Sângele Meu nu are viață în el! O, cât Mă doare când Mă uit la cel ce mănâncă Trupul și Sângele Meu și nu are în el, apoi, viață pe Iisus Hristos, pe Mine cu viața Mea în el, căci Eu Mă unesc cu cel ce crede în Mine ca să fac din el chipul și asemănarea Mea. Amin.

Poporul Meu, Eu cu durerea Mea îți grăiesc azi despre împărăția Mea cea dinăuntrul omului și care trebuie să se reverse în afara lui cu fața Mea cea tainică și cu viața Mea cea văzută în părți de fiii oamenilor care văd pe fiii lui Dumnezeu. Această minune despre care nu s-a mai auzit, această venire a Mea cu biserica Mea pe care am vestit-o încă de pe vremea cinei Mele cu uceniciei Mei că nu voi mai mânca din Paștele Meu cu ei până ce nu va veni împărăția Mea pe pământ, acest dor al Meu a venit, i-a venit vremea cea proorocită de Mine atunci, și iată cuvântul Meu care se face trup, biserică cu trupul și cu cuvântul Meu în ea, împărăția cerurilor întregă în om, și nu o vede omul cel de lângă ea, cel de lângă omul în care Eu Mă las în el cu ea în chip întreg.

Cu mare dor Mă doare împărăția Mea din om. Mă doare până Mă voi putea vărsa cu ea înaintea fiilor veacului acesta, căci Eu sunt Fiul Tatălui și împărătesc în om, și omul este

împărăția Mea și vreau să Mă arăt cu ea. Amin, amin, amin. O, cine nu Mă lasă să Mă arăt cu această minune? Diavolul nu Mă lasă, necredința omului nu Mă lasă, vremea cea cețoasă și din care se vede numai împărăția stăpânitorului veacului acesta nu Mă lasă. Mă doare împărăția Mea din omul care o are pe ea și care lucrează ca și Mine peste fiii neascultării. Împărăția Mea în om e cea mai grea povară când omul nu se poate așeza cu ea pe pământ.

Mă privesc sfinții plini de fiori cerești când grăiesc cuvântul împărăției Mele peste pământ, și doresc ei să pot cu ea și cu ei printre fiii oamenilor, care nu știu decât însurat și măritat, mâncat și băut și trup supus trupului care cere împotriva duhului. Se scoală și se culcă omul mâncând și bând și desfrânându-se, căci vinul este desfrânare.

Eu din nou rostesc cuvântul Meu spus vouă, copiii ai noii împărății, căci v-am spus acum câțiva ani de omul cel din afară, care îl ascunde pe cel dinăuntru, zice el. V-am spus că nu-i pasă omului de venirea Mea de azi, iar Eu vin și îl găsesc mâncând și bând și desfrânându-se în plăcerile sale. Pe voi însă v-am învățat să vă mângâiați mângâindu-vă și să vă învățați învățându-vă, căci Eu sunt la ușă, și sunt ușa, și vin când nimeni nu se așteaptă să vin, și Mă doare că nu Mă așteaptă nimeni să vin când vin, și Mă doare de-Mi vine să strig în lung și în lat cu glas de durere că nu Mă așteaptă nimeni când vin, și iată, Eu mereu vin, și cu greu vin, căci nu sunt așteptat.

V-am spus vouă să vă îmbătați de dor, că Eu plin de dor vin. Omul se îmbată de vin și îi este dor de vin, dar dorul de vin este șarpe în sufletul omului, fiindcă vinul este șarpe, și voi știți această taină, căci v-am spus-o. Și acum, iarăși îi spun omului că omul a făcut din vin, șarpe și dă vina pe Mine când face așa, și zice că e binecuvântat de Mine vinul. Eu însă spun: Nu! Și iarăși, și iarăși spun: Nu! Nu! Eu știu ce am binecuvântat. Eu am binecuvântat paharul Meu, nu paharul omului, iar în paharul Meu este Trupul și Sângele Meu, Care a stat pe cruce.

L-am întrebat pe omul care spune că Eu am binecuvântat vinul, și i-am spus: «*Poți tu, omule, să faci din vin, Sângele Meu?*». Și dacă nu poți, taci și nu mai vorbi prostii; taci și nu mai fă păcate vorbind despre tainele Fiului lui Dumnezeu, care nu sunt de pe pământ, ci sunt din cer așa cum apa care s-a făcut vin pentru minunea de la nunta din Cana Galileii, era taină din cer, vin din minune și nu cum dai tu să-ți bați joc de tainele cerului, căci vinul este desfrânare, așa cum a fost la Noe când a făcut vin, de l-a făcut vinul să-l blesteme pe fiul său. Nu mai vorbi prostii să spui că vinul este sfânt când în Scripturi scrie că vinul este desfrânare. Vinul este sfânt, zici tu, iar Eu am spus că sfânt este numai Sângele Meu când Eu fac din vin sânge, iar Sângele Meu este în potir. Eu fac din vin, sânge, iar tu faci din vin, păcat, faci veselie spre moarte, nu faci suferință spre viață așa cum fac Eu din vin Sângele Meu spre viață omului. Eu am binecuvântat paharul Meu, paharul suferinței Mele, nu paharul omului, iar omul vorbește prostii când spune că vinul este sfânt, și Mă doare că omul vorbește așa.

O, copiii ai împărăției Mele cea plină de suferința Mea în voi! Își bate omul joc de Mine ca să-și acopere păcatul. Râde omul de Mine desfrânându-se, iar iubirea nu o mai cunoaște, căci ea vine de la sfințenie, nu de la păcat. Iese omul pe drum cu femeia lui, goală mai mult decât el, mai mult decât bărbatul, și aceasta înseamnă sfârșitul omului care pune păcatul la rang de sfințenie, și aceasta înseamnă veacul omului și fiii lui, din care S-a sfârșit Dumnezeu. Face omul glume pe seama lui Dumnezeu, spune omul că erau goi omul și femeia în rai, dar Eu îi spun omului că nu este așa, și că omul era în rai ca îngerul în trup, și precum îngerul este fără de trup, așa și omul, era fără de păcat în rai, deși avea trup omul. Gol era omul în rai, dar era ca și pe cruce, așa cum Eu pe cruce gol eram, dar eram Sfântul Tatălui de pe cruce, fiindcă omul care nu este pe cruce, nu este sfânt.

Mă seacă de durere vorbele omului trupesc, omul veacului acesta, care pofteste cu trupul împotriva duhului, împotriva vieții și a învierii dintre morți. Nu mai vorbi prostii, omule, că atunci când vei striga la Mine să ți le uit, ți le voi șterge cu mare, mare suferință, precum tu Mă

faci să sufăr atâta durere, atâta rușine înaintea diavolilor cărora te închini și care ți se închină ca să le faci voia, de nu mai pot Eu să fac înger din diavol și din om.

Nu poate lucra diavolul cu Dumnezeu, dar fiii veacului acesta sunt din pământ, nu sunt din cer, așa cum iudeii din vremea Mea care scoteau diavoli umblând după oameni îndiavoliți și care auziseră de numele Meu de care fugeau diavolii din oameni, se încumetaseră și ei să le spună diavolilor să iasă din oameni în numele lui Iisus Hristos. Dar diavolii nu-i cunoșteau pe aceia că ar fi ai Mei, și i-au bătut biruindu-i, și ei au fugit goi și răniți din casa celui îndiavolit. Această veste i-a făcut pe mulți să-i prindă frica și să slăvească numele Meu cel vestit de diavoli, și veneau mulți să-și mărturisească faptele lor rele ca să se elibereze de ele și să meargă apoi curați după Mine, și mulțime de vrăjitori își ardeau cărțile în văzul tuturor ca să crească în oameni credința, iar cuvântul Meu să se întărească peste mulțimi.

O, copii ai Duhului Sfânt, sunt în sărbătoare cerească și arhierească în mijlocul vostru. Am pe ierarhul Nicolae, și bucuria lui cea îndurerată este ca și a Mea, este ca și a voastră, căci cei ce au în ei împărăția cerurilor nu mai au durerea și întristarea și suspinul lor, ci au durerea Mea cea după om, durerea împărăției cerurilor. Împărăția de pe pământ e plină de bucurii deșarte, care trec ca și cei ce le iubesc pe ele, dar împărăția cerurilor din om e plină de iubirea cea pentru Mine, Cel suferind de la plăcerile cele fără Dumnezeu ale fiilor veacului acesta, care nu umblă să se întoarcă de la moarte la viață. Dar «*sfinții vor judeca lumea*», precum este scris în Scripturi, și Eu voi avea mărturisitori ai împărăției Mele în om. Amin, amin, amin.

– *Sunt sărbătorit, Doamne, în cetele de arhierei ai cerului, și cu toate oștirile de sfinți Îți punem mângâiere peste toate durerile Tale, că nu este sfânt în cer pe care să nu-l doară ca și pe Tine de la ceea ce este pe pământ. Nimeni nu Te așteaptă să vii, dar noi, sfinții Tăi, așteptăm, că de șapte mii de ani auzi de la sfinți: „Până când, Doamne?“. Bucuria venirii Tale cea plină de durere se va preface în bucurie curând, curând, căci fiii Tăi cei de azi își înțelesc în ei durerea cea pentru venirea Ta, dar numai fiii Ierusalimului nou de azi înțeleg aceasta.*

E gol pământul de Dumnezeu, o, oameni ai bisericii lumii, iar voi faceți slujbe în bisericile voastre, și peste pământ nu umblați ca să vedeți cum mișună păcatele peste oameni, și iubirea de Dumnezeu nu mai este pe pământ. O, dacă voi ați vrea să auziți crezând glasul Celui ce vine din cer pe pământ cuvânt pentru ca să aducă biruința care va înghiți moartea, ați avea de câpătâi acest cuvânt care vine cu norii, dar voi ați lăsat lumea să piară ca și voi. O, nu așa se caută mântuirea, oameni care slujiți în bisericile lumii. Dacă voi nu-l puteți face pe om să se lase de păcat, atunci Hristos a murit în zadar, căci scris este: «Dacă morții nu înviază, nici Hristos n-a înviat». O, cum înviați voi morții veacului acesta? Uitați-vă la ei cum se scaldă în păcate, căci păcatul este moarte, și omul din lume nu mai înviază din păcat. Vă bucurați și voi și ei, cu cântările învierii Domnului, cu cântările nașterii Domnului, cu cântările pentru sfinți, dar sărbătorile cerești nu înseamnă atâta doar. Nu e sărbătoare mai mare în cer ca atunci când un păcătos se întoarce de la moarte la viață, de la păcat la pocăință, și apoi să rămână viu și să se facă împărăție a cerurilor. Dar nu știți voi Evanghelia Domnului care spune că împărăția cerurilor este înăuntrul omului și că ea nu vine în chip vădit? Pe om vrea Domnul să-l facă împărăție a Sa, iar omul zice că are în inimă credința dacă îl întrebi de ce nu crede, de ce nu-L face pe Dumnezeu frumos în el și din el.

O, Doamne, deșertăciunea cea de pe pământ pleacă de la slujitorii bisericii fiilor veacului acesta, care nu mai știu decât însurat și măritat, mâncare și băutură, vânzare și cumpărare, ca în vremea lui Noe, Doamne. O, ești plin de durere, și fiii lumii nu știu că acum Te doare mai tare ca pe cruce. E mult și e mare păcatul pe pământ. E iadul pe pământ, și și-a făcut diavolul case luxoase, și se duc preoții lumii să pună peste acestea slujbă de sfințenie, dar păcatul nu-l iau aceștia de peste om. Stăpânitorul acestei lumi Ți-a acoperit fața și nu Te mai văd fiii veacului acesta, iar Tu trăiești îndurerat între fiii veacului nou, în care Tu Te lași cu împărăția Ta și cu care dai să străpungi prin ceața cea groasă dintre pământ și cer, căci îngerii Tăi cei buni abia

mai pot de durere când stau cu zborul mutilat că nu au ce să-Ți aducă bun de la om și să-Ți vadă fața îngerii Tăi cei buni.

Grăiesc din durerea Ta, ca să-i audă pe sfinți fiii lumii de azi și de ieri, și rostesc cuvânt arhieresc și spun că cele ce nu se iartă de pe pământ, tot așa rămân și în cer, și nu mai sunt preoți și arhieriei pe pământ, Doamne, căci cei ce sunt, sunt altceva, sunt fiii slavei deșarte, care primesc slavă de la oameni și unii de la alții și nu simt aceștia durerea Ta, rana Ta cea atât de adâncă, și nimeni nu Te mai așteaptă să vii, Doamne al sfinților.

O, fii ai Ierusalimului venirii Domnului, bucurați-vă cu plânsul și cu durerea Lui și a sfinților Lui, că trebuie să așteptați grăbind venirea Lui, precum este scris în Scripturi, că iată, lumea arde; arde păcatul în trupul fiilor veacului acesta și nu se mai satură aceștia de însurat și de măritat și de desfrânări fel de fel, iar diavolul cel vopsit are case luxoase, pe care își scrie orice fel de numiri, dar moarte nu scrie pe ușile caselor lui. Scrieți voi cuvântul Domnului și dați-l în lung și în lat, ca să știe omul de azi că peste tot cuvântul „moarte“ este acoperit ca să nu se vadă, și lumea nu știe ce este moartea și fața ei și ademenirea ei.

Bucurați-vă suspinând de sfârșitul lumii, copii ai venirii Domnului. Bucurați-vă de venirea Domnului la voi și dați glasul Lui și toată durerea din el în toate laturile lumii, ca să știe lumea cea văzută și cea nevăzută că Domnul a venit și vine când nimeni nu s-a așteptat, când nimeni nu se mai așteaptă să vină, dar iată venirea Lui cu voi, fii ai venirii Lui. Și va lua Domnul solzii de pe ochii fiilor oamenilor și va pieri de pe pământ tot ce nu înseamnă Dumnezeu cu oamenii, căci suspinul Domnului și al sfinților Lui care strigă mereu: „Vino, Doamne!“, va striga acest suspin, și tot omul va vedea că Scriptura venirii Lui este adevărată, precum Domnul este. Amin, amin, amin.

– O, numai voi, sfinți ai cerului, suspițați în suspin ceresc zicând: „Vino, Doamne!“ . Dar pentru cei ce Mă așteaptă să vin Eu vin și cinez cu ei, și lumea cineză cu stăpânitorul ei, și tot nevăzut este și stăpânitorul ei, și sunt văzuți doar slujitorii lui, care țin lumea sub stăpânirea lui.

Auziți voi, copii ai Ierusalimului nou, durerea cea fără de mângâiere a sfinților care slujesc în cer așa cum au slujit și pe pământ. Ierarhul Nicolae vă dă mare ajutor, dar mare ajutor trebuie să-Mi dați și voi să vin, ca să vină și sfinții cu ajutor de la Mine pentru voi. Bucurați-vă suspinând, că Eu așa vin la voi când vin, și așa cuvintez, și Eu, și sfinții Mei. Stați nelipsiți de Mine în voi, și sfinții vă vor sta în ajutor.

Să audă tot pământul venirea Mea la voi și să se judece omul pe sine, și apoi să vadă cuvântul venirii Mele, care cheamă omul de la moarte la viață, căci stăpânitorul acestei lumi, tot în chip nevăzut își ține împărăția sa în fiii lui, dar Eu și cu voi îl vădim și aducem pe pământ vestea împărăției cerurilor pentru toți cei ce-Mi deschid când vin cu ea ca s-o așez în tot omul care aude glasul Fiului lui Dumnezeu spre învierea omului. Amin, amin, amin.

06/19-12-2003